

ಚಂದ್ರನು
ಸೋರಿ..

ಶುಕ್ರ ಎಂಬ ಊರೊಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿ ಎಂಬ ಅಮ್ಮ, ಆ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕುಜ ಎಂಬ ಸೋದರನಿದ್ದ. ಆ ತಾಯಿಗೆ ಅತ್ತಿನಿ, ರೋಹಿಣಿ, ಭರಣಿ, ಶ್ರಾವಣಿ, ಅನುರಾಧ, ಸ್ವಾತಿ, ರೇವತಿ ಎಂಬ ಏಳು ಜನ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಸಪ್ತ ಕನ್ನಿಕೆಯಂತಿದ್ದರು. ಇವರೆಲ್ಲ ಬಲು ಅಕ್ಕರೆಯ ಸಹೋದರಿಯರು, ಒಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಆಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಿಂದರೂ, ಉಟ್ಟರೂ, ಉಂಡರೂ, ಕುಡಿದರೂ, ಆಡಿದರೂ, ಹಾಡಿದರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಊರವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಬ್ಬ. ಸಪ್ತಮಿ ತಾಯಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಅಂದ- ಚೆಂದ, ಆಟ-ಪಾಠ ನೋಡುವುದೇ ಸೊಗಸು. ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಅಂಗಿ ತೊಟ್ಟು, ಚಂದದ ಹೂ ಮುಡಿದು. ಅಂದದಿ ಶೃಂಗರಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾರದಾದರೂ ದೃಷ್ಟಿ ತಾಳಿತೆಂದು ತಾಯಿ ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ, ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆದು ಮುಗಿಲ ಕಡೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ಥೂ.. ಥೂ.. ಥೂ.. ಎಂದು ಮೂರು ಸಾರೆ ಉಗುಳಿದಳು. ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆಕಾಶ ಶುಭ್ರ ನೀಲಿ. 'ಬೆಳಕಿಲ್ಲ. ಥೂ ಇದೊಂದು ಕಮ್ಮಗೇಡಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮುಗಿಲಿದ್ದರೇನು? ದೀಪ ಹಚ್ಚುವವರೇ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಬೈದಳು. ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ತಮ್ಮ ಚಂದಿರನಿಗೆ 'ಹೋಗು..! ನಾನು ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಮುಗಿಲ ತುಂಬ ತಿರುಗಾಡಿ ಬಂದು ಸುಸ್ತಾಗಿದೆ. ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ನಮಗೆ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ನಗು ಚೆಲ್ಲು, ಬೆಳಕಾಗು' ಎಂದ. ಅಣ್ಣನ ಅಪ್ಪಣೆ ಲಕ್ಷಣನ ಲೆಕ್ಕಣೆ ತಪ್ಪಾಗದು ಎಂಬಂತೆ ಚಂದ್ರ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತುಕೊಂಡ. ಇವನು ನಿಂತದ್ದೇ ತಡ, ಆಕಾಶದ ತುಂಬ ಬೆಳ್ಳನೆ ಹಾಲಿನ ಬೆಳಕು, ಅವನು ಸಪ್ತಮಿ ತಾಯಿಯ ಕರೆದು 'ಬಾ ಹೊರಗೆ ನೋಡು..! ಬೆಳಕು-ಬೆಳದಿಂಗಳು' ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಗಳು ರೋಹಿಣಿ ಹೊರಬಂದಳು.

ತಕ್ಷಣ ಚಂದ್ರ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡ. ತನಗಿಂತ ಸ್ವಟಿಕದಂತ ಶುಭ್ರ ಬಣ್ಣದ ಹುಡುಗಿ. ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಆಕಾಶ ನೋಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರ ನಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವಳೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಯ್ಯೋ! ನಾನೆಂದೂ ಇಷ್ಟು ದಿವ್ಯವಾದರೂ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿದರೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಟಿಕ ಮಣಿಯಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಎಂತಹ ತಂಪು..! ಶುಭ್ರ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬೆಳಕು ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟಳು. ಪಕ್ಕ ಪಕ್ಕನೇ ನಕ್ಕಳು. ಅವನು ನಕ್ಕ. ಇವನ ನಗುವಿನ ಅಲೆಗೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮೊಗ್ಗು ಪಟಪಟನೆ ಅರಳಿದವು. ಹೂ ಪರಿಮಳಕ್ಕೆ ದುಂಬುಗಳು ಓಡಿ ಬಂದವು. ಗಾಳಿ ಜೋಗುಳ ಹಾಡಿತು. ಇಂತಹ ಸೌಂದರ್ಯ ಕಂಡ ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಚಂದ್ರ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆಳಗಿಳಿದ. ರೋಹಿಣಿ ಮುಂದೆ ಬಂದ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಋತಿಯಿಂದ 'ಬಾ ಗೆಳೆಯಾ ಕೂಡಿ ಆಡೋಣ! ಹಾಲು ಕುಡಿಯೋಣ! ಹಣ್ಣು ತಿನ್ನೋಣ' ಎಂದಳು. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಗೆಳೆತನ ಕೂಡಿತು. ಚಂದ್ರ ಮತ್ತು

ರೋಹಿಣಿಯರ ಸ್ನೇಹ ಬೆಸೆಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಆಡಿದ್ದರಿಂದ ಊರ ತುಂಬ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿದಂತೆ ಬೆಳಕಾಯಿತು. ಚಂದ್ರ ಒಂದು ದಿನ ರೋಹಿಣಿಯನ್ನು 'ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಬರುವೆಯಾ?' ಎಂದು ಕರೆದ. ಸರಿ ಬರುವೆ..! ಎಂದಳು. ಇನ್ನೇನು ಅವಳನ್ನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕುಜ ಮಾವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಕೈಲಿದ್ದ ದಂಡವೆತ್ತಿ ಬೀಸಿದ. ಸೊಂಯ್ ಎಂಬ ಸಪ್ತಳಕ್ಕೆ ಹೊರಳಿ ನೋಡಿದ ಚಂದ್ರ. ದಂಡ ಮುಖಕ್ಕೆ ಬಡಿಯಿತು. ಕಲೆಯಾಯಿತು. ಮುಖ ಕಪ್ಪಾದರೂ ಒಪ್ಪು. ಗುಣದವನು ಎಂದ ರೋಹಿಣಿ ಚಂದ್ರನೂರು ಸೇರಿ ಮಾವನ ಅಂಜಿಕೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಳು.

ರೋಹಿಣಿ ಆಕಾಶ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಚಂದ್ರನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ರೋಹಿಣಿ ಕುಳಿತು ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ತಮ್ಮೂರು ಮರೆಸಿಬಿಟ್ಟ ಚಂದ್ರ.

ರೋಹಿಣಿ ತಂಗಿಯರಿಗೆ ಸಂಕಟ. ಅಕ್ಕನನ್ನು ಕರೆದರು. ಚಂದ್ರನನ್ನು ಬೇಡಿದರು. ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಊಟ ತಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಮುಗಿಲ ಸೇರಿ ಅಕ್ಕನನ್ನು ಕರೆ ತರಬೇಕು..! ಇಲ್ಲಾ ನಾವು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಹೊರಟರು. ನಡೆವ ದಾರಿಯಲಿ ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತ ಎಂದು ಗಿಂಟು ಬಂತು. ಹತ್ತಿದರು. ಮುಂದೆ ಮುಗಿಲು ಸೇರಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಅಕ್ಕ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕಳಿಸುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಕಾದರು.

ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರ ಪ್ರೇಮ ಕಂಡು ಚಂದ್ರ ಅಚ್ಚರಿಪಟ್ಟ. ತಾಯಿ ಸಪ್ತಮಿ ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಮರಳಿ ಭೂಮಿಗೆ ಸೇರಿಸಲಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಯೇ ಕಳಿಸಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರ 'ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಸ್ನೇಹ ಮಾತ್ರ ಸಾಕು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಕರೆಸಲಾರೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚಂದ್ರ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲಾರೆ' ಎಂದ, ಪರ್ವತ ಹತ್ತಿ ನಿಂತಾಗಿದೆ. ಕೆಳಗೆ ಸಮುದ್ರ, ಮೇಲೆ ಆಕಾಶ. ತ್ರಿಶಂಕು ಗತಿ. ತಳ ಸೇರಿ ಸಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಗಿಲ ಸೇರಿ ಇದ್ದರಾಯಿತೆಂದು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಜಿಗಿದರು. ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಮುಗಿಲು ಸೇರಿಯೇಬಿಟ್ಟರು. ಚಂದ್ರ ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಿದ. ಇವರ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಬೆರಗಾದ. ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದ ಏಕಾಂಗಿ ಬಂಧುಗಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಚಂದ್ರ ಇವರಿಗೊಂದು ಜಾಗ ತೋರಿಸಿದ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಲು ತಿಳಿಸಿದ. ಅಕ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಇಷ್ಟಾದರೂ ಸೇರಿದವಲ್ಲ. ಎಂದು ಸಂತಸದಿಂದ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟರು ತಂಗಿಯರು.

ರೋಹಿಣಿ ತಂಗಿಯರ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರ ಅಚ್ಚರಿ ಪಟ್ಟ. ಮೊದಲೇ ಮೃದು ಮನಸ್ಸು. 'ನಿಮ್ಮಕ್ಕನಂತೆ ನಿಮ್ಮದೂ ಚಿನ್ನದ ಗುಣ' ಎಂದ. ತಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲರೂ ಚಿನ್ನದಂತೆ ಹೊಳೆಯ ತೊಡಗಿದರು. 'ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡ ನಿಮ್ಮೂರಿನವರು ಆನಂದ ಪಡಲಿ' ಎಂದ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ತೃಪ್ತಿ ಪಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಪಕ್ಕ ಪಕ್ಕನೇ ನಕ್ಕರು ಆ ತಂಗಿಯರು. ಇವರ ನಗುವೇ ಬೆಳಕಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅಕ್ಕನ ಜೊತೆ ತಂಗಿಯರು ಮುಗಿಲೂರು ಸೇರಿ ಹೊಳೆವ ತಾರೆಯಾದರು. ಅಕ್ಕನಿಗಾಗಿ ಸುತ್ತಲೂ ನಿಂತು ಸಪ್ತ ನಕ್ಷತ್ರಗಳ ಪುಂಜವಾದರು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಕಥೆ.

-ಲಲಿತಾ ಕೆ. ಹೊಸಪ್ಪಾಟಿ